

Dr. Nikolina Balaban, hrabra Prijedorčanka, koja već duže otvoreno progovara

Hoće li nam oprostiti? Iskreno, ne znam!

Pričati gluvima, crtati slijepima, objašnjavati glupima, čini se uzalud, ističe Balaban i poziva časne Srbe Prijedora da 31. maja stave bijele trake i pridruže se sugrađanima

Prijedorčanka Nikolina Balaban, šefica Službe za patologiju Opšte bolnice u Prijedoru, već duže hrabro progovara o prijedorskim ratnim dešavanjima. Poznata je po originalnim autorskim tekstovima na svom blogu i apsolutno podržava podizanje spomenika ubijenoj djeci, i to u centru grada.

Kap u moru

- To su moja djeca, to su bila naša djeca. To je bila ta budućnost za koju se političari prosrpskih stranaka tako grčevito hvataju kao utopljenik za slamku, samo da bi jučer i danas "nekako prošlo" uz obavezno njihovo "ne okreći se sine". Bitno nam je sutra, nemojmo se stalno vraćati nazad, kaže. U, mora nazad, jer tim zločinom upravo su ubili budućnost - kaže dr. Balaban za našlist.

Prema njenim riječima, nema budućnosti bez priznanja istine o prošlosti Prijedora.

- Spomenik je, prema meni, samo kap u moru! Prvo priznanje, a onda, molim, bez otrcane fraze izvinijenja, nego istinsko traženje oprostaja. Hoće li nam oprostiti? Iskreno, ne znam. Ne znam kako. Ubijeni zbog pogrešnog ime-

Dr. Balaban: To su moja djeca, to su bila naša djeca...

na i prezimena!? Ali, pružimo bar ruku u traženju oprostaja, pa makar i ostali bez nje, metaforički ili stvarno - ističe dr. Balaban.

Ubijene kolege..

Spominje mračne, morbidne cifre užasa kojima se „poigravala“ jedna stupidna neljudska grupacija „predstavnik naroda“ u odsjeku vremena Prijedora.

- Pojavit ću se na Danu bijelih traka, ali kao Prijedorčanka koja živi na teritoriji nakaradne tvorevine nazvane jedan od entiteta u čije su temelje ugrađene kosti nevino ubijenih mojih prijatelja, sugrađana, nesrpske pripadnosti, u jednom trenut-

ku "ničijih ljudi" - poručuje Balaban.

I tu ne staje, traži još neke odgovore od vlastodržaca.

- Šta je s obilježavanjem i sjećanjem na ubijene, moje kolege, prijedorske ljekare? I ima još mnogo toga što se trpa pod tepih... Ali, pričati gluvima, crtati slijepima, objašnjavati glupima (ili koji se samo tako prave), čini se uzalud - ističe ona i poziva, kako kaže, sve časne, poštene, neuprjalne Srbe Prijedora da 31. maja stave bijele trake i pridruže se svojim sugrađanima na taj dan.

Da se na taj način dostojanstveno javno ograde, glasno i jasno od zločinaca i genocidna učini-nog i njihovo ime. M.D.

INICIJATIVE Roditelji traže da u centru grada bude podignuto spomen - obilježje

Peticija za spomenik ubijenoj djeci predata 25. novembra 2014.

Peticiju je samo tokom 2014. godine potpisalo 1.175 građana Prijedora, a podršku je dalo još 242 ljudi iz drugih mjesta

Roditelji ubijene prijedorske djece 25. novembra 2014. gradskim vlastima uručili su peticiju sa zahtjevom da u centru Prijedora bude podignuto spomen-obilježje za ubijenu djecu.

Peticiju je samo tokom 2014. godine potpisalo 1.175 građana Prijedora, a podršku je dalo još 242 ljudi iz drugih mjesta. S velikim brojem pot-

Peticija je ispunila uvjete propisane u članu 49. Statuta Grada

pisa peticija je ispunila uvjete propisane u članu 49. Statuta Grada za donošenje potrebnih akata iz nadležnosti organa Grada o izgradnji spomenika ubijenoj djeci.

Zahtjevi su upućeni predsjedniku Skupštine Grada Seadu Jakupoviću i gradonačelniku Prijedora Marku Paviću.

-Vlasti u Prijedoru trebale bi ovu inicijativu pridružiti

projektu „Prijedorčanin“ kojim se brišu bilo kakve razlike i podjele među stanovnicima Prijedora. Roditelji ubijene djece i potpisnici peticije postavili su zahtjev da se izgradnja spomen-obilježja finansira kroz budžet Grada na način kako su finansirani svi spomenici poginulim srpskim borcima - navedeno je u inicijativi roditelja ubijene djece Prijedora. M.K.

Bačić na mezarju s fotografijama svoje ubijene djece

Fikret Bačić, jedan od simbola stradanja, kojem je među 33 člana porodice ubijeno i dvoje djece

Borac za podizanje spomenika ubijenoj djeci Prijedora ne odustaje

Vjeruje da će Pavić održati riječ, iako nastoji inicijativu za spomenik ubijenoj djeci Prijedora transferirati na nivo "zajedničkog rješenja i za sarajevsku Dobrovoljačku ulicu i druge slučajeve"

Fikret Bačić iz prijedorskog sela Zecovi, borac za podizanje spomenika djeci Prijedora ubijenoj tokom 1992. godine, uporan je u namjeri da se sagradi spomenik u centru grada za svu ubijenu djecu bez obzira na nacionalnost.

Bačić još traga za 33 člana porodice koji su zvjerski smaknuti, a među njima su i njegova

tada šestogodišnja kćerka i 13-godišnji sin. Nisu ga obeshrabrile dosadašnje opstrukcije i različite navodne proceduralne zamke. Zalosti ga što u opstrukcijama, nevišto to skrivajući, učestvuju i pojedini bošnjački predstavnici učahureni u prijedorsku zakonodavnu vlast. Podsjeća da je prošlo već šest mjeseci od službene

inicijative, a gradska vlast i dalje štiti.

- Gradonačelnik Pavić, s kojim sam se nedavno sastao, obećao je da će za desetak dana pozvati sve predsjednike parlamentarnih stranaka u Skupštinu Grada kako bi s njima obavio razgovor da, kako je rekao, čuje njihovo mišljenje - kaže Bačić.

On Pavićev rad opisuje kao „kulturalan i u rukavicama“, ne zalijeće se. Bačić vjeruje da će Pavić održati riječ, iako nastoji inicijativu za spomenik ubijenoj djeci Prijedora transferirati na nivo "zajedničkog rješenja i za sarajevsku Dobrovoljačku ulicu i druge slučajeve".

- Upoznao sam Pavića s činjenicom da je u Konjicu sagrađen spomenik žrtvama na kojem su upisana i imena ubijenih građana srpske nacionalnosti, da se sličan spomenik gradi u Bugojnu. Obećao je da će i to uzeti kao „argument“ - objašnjava Bačić. M.D.

PRIJEDORSKI SIMBOLI STRADANJA

Dr. Željko Sikora

Doktor Željko Sikora (35) bio je 1992. godine specijalizant ginekologije u prijedorskoj bolnici. Zatvoren je, kao i mnogi drugi ugledni ljekari, zajedno s ostalima nesrbima, prvo u policijsku stanicu, a onda deportiran u koncentracioni logor Keraterm, gdje je „nestao“. Iako nema dokumentiranih tragova i činjenica kako je ubijen dr. Sikora, izjave logoraša Keraterma nedvosmisleno potvrđuju da je njegov dželat bio zločinac Zoran Zigić, kojeg je Haški tribunal osudio na 25 godina zatvora.

Posmrtni ostaci dr. Sikora

„i emitirana na Radio Prijedoru, i danas ostavlja bez daha svojom perverznom neljudskom potkom. Ostaci dr. Željka Sikore, jedinca Ivana i Danice, ukopani su u porodičnu grobnicu u Slavonskoj Požezi 2004. godine. U istu grobnicu je 2009. spušteno tijelo Ivana Sikore, a godinu kasnije i majke Danice. Željko Sikora nije imao potomstva.

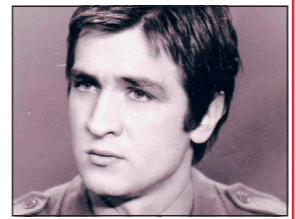
Dr. Eso Sadiković

Doktor Esad Eso Sadiković, ugledni ljekar, specijalista za uho, grlo, nos, sa UN-ovim Plavim pasošem, nenadmašni kozer i šeret prijedorskih intelektualnih krugova, ali i običnog puka, koji je godinama hranio hedonizam čaršije genijalnom iskrom za humor, izveden je 5. avgusta 1992. iz logora Omarska s grupom logoraša i likvidiran nad jamom Hrastova glavica u općini Sanski Most.

Imao je 44 godine. Njegov lik i djelo i 20 godina nakon smrti zrače neponovljivom energijom, koja na kore ove jadne planete vraća priču o čudesnom čovjeku, humanisti i članu međunarodne ekipe "Ljekari bez

granica". Ostala je i legenda o nadmoćnom preziru doktora Ese nad svojim dželovima i gospodski odlazak u smrt kakav još nije opisala literatura. Bio je intelektualna ikona prijedorske čaršije, uz to lijep i naočigled muškarac, neobuzdane mašte i prefinjene inteligencije, uvijek spreman na satiru i ironiju. Takvog doktora Esu, kao i stotine drugih prijedorskih intelektualaca, besčasno su likvidirali.

S druge strane, priča o njegovoj porodičnoj drama je sama po sebi. Zorica Gagović Cica, rodom iz Zaječara, udovica dr. Ese Sadikovića, 1993. godine tada maloljetnoj djeci Almi i Enisu promijenila je imena u Veronika

i Filip. Djeca u toj dobi nisu se pitala, majka je sačinila i izvela projekt institucionalnog brisanja dotadašnjeg identiteta Alme i Enisa, uz potvrdu SDS-a. Uz to, Zorica se udala za Bogdana Tadića nakon što se procuilo da je "Eso otišao za Nikaragvu". Ta "Nikaragva" bilo je drugo ime za bestragiju, bezimenu rupu u utrobi planine Grmeč u koju je nakon metka u glavu bačeno tijelo dr. Ese Sadikovića s još 123 prijedorska logoraša odvedena iz logora Omarska.

Slavko Ećimović

Sa stotinjak ludo hrabrih momaka, inženjer zaštite na radu Slavko Ećimović je na čelu Kurevske čete 30. maja 1992. godine napao 300 puta brojnijeg i naoružanijeg okupatora Prijedora.

Slavko Ećimović zarobljen je i podvrgnut užasnim mučenjima. Podlegao je u logoru Omarska od batinjanja. Njegovo mrtvo, potpuno izobličeno tijelo bilo je izloženo u naselju Ljubija. Ljudi su pozivani razglasom da vide ostatke heroja koji je umro u stra-

vičnim mukama.

Heroju Slavku Ećimoviću noć poslije pokušaja oslobađanja Prijedora pobili su i familiju u porodičnoj kući u Tukovima - njegovu suprugu Ceciliju, oca Tomislava, majku Mariju, brata Nikolu i snahu Katarinu. Pukim slučajem nisu ubijena njegova djeca Nikola i Ivana. Oni su preživjeli i veliki položaj u selu Briševo 24. i 25. jula 1992. godine, gdje je među 67 žrtava ubijen i njihov djed Jozo Jakara, otac njihove majke. Danas djeca pokojnog Slavka i Cecilije

Ećimović žive u Zagrebu.

Grob Slavka i Cecilije Ećimović svih godina nakon rata uvijek je prekriven buketima cvijeća. Neko redovno pali svijeće na posljednjem počivalištu šarmantnog i hrabrog prijedorskog Panča Vilje. Neko ko poštuje herojsko djelo izuzetnog čovjeka i borca za pravdu.

Majka Mejra i otac Uzeir Dautović zauvijek precrtali grad smrti

Mejra i Uzeir Dautović, nakon osam godina traganja, pronašli su kosti sina Edvina i kćerke Edne, boraca Patriotske lige Prijedora, i ukopali ih na bihaćkom mezarju Humci u Bihaću. Kada je dobila obavijest da su pozitivni DNK

nalazi za djecu, kazala je da je „sretna majka“. Dvoje starijih ljudi pokušali su odbraniti svoj Prijedor. Bili su primorani povući se na lijevu obalu Sane, u bošnjačka sela i šume Kureva. Edna je vratila 5. juna kući u Prijedor, u ulicu Av-

godine, on kao diverzant, ona u sanitetskoj službi, s još 130 ljudi pokušali su odbraniti svoj Prijedor. Bili su primorani povući se na lijevu obalu Sane, u bošnjačka sela i šume Kureva. Edna se vratila 5. juna kući u Prijedor, u ulicu Av-

de Čuka broj 6, odakle je 14. juna odvedena u logor Omarska. Odveo ju je policajac Bato Kovačević. Prema pričanju svjedoka iz Omarske, Edvin je ubijen u "Bijeloj kući" 16. jula, dok je Edna iz Omarske odvedena autobusom sa još 42 logoraša u nepoznatom pravcu 20. jula 1992.

Prozvaio ju je upravnik logora Željko Meakić. Posmrtni ostaci Edvina Dautovića pronađeni su u Kamionama 2000. godine, ukopani kao NN, dok su kosti Edne Dautović ekshu-

mirane iz masovne grobnice Lisac kod Malog Dubovika, u općini Bosanska Krupa, iste godine.

Slika današnjeg Prijedora

U parku Srednjoškolskog centra u Prijedoru 2012. godine podignut je spomenik palim srpskim borcima. Spomenik je finansiran iz budžeta grada, a svečano ga je otvorio gradonačelnik Marko Pavić. Među imenima uklesanim na spomeniku je Miroslav Paraša, koji je poginuo 1995. na ratištu kod Bihaća.

Za Parašu je van razumne sumnje u Sudu BiH utvrđeno da je bio komandir Interventnog vođa prijedorske policije. Ta jedinica u cijelosti je počinitelj zločin, a sam Miroslav Paraša, prema tvrdnjama optuženih policajaca, također je učestvovao u strijeljanju civila. Među 200 muškaraca koji su izvedeni iz konvoja nalazio se i Elvir Kararić, dječak od 16 godina iz Trnopolja. Identificiran je na osnovu posmrtnih ostataka pronađenih u provaliji dubokoj 200 metara.

U parku Srednjoškolskog centra u Prijedoru 2012. podignut spomenik palim srpskim borcima

Ispred škole u koju je Elvir išao gradske vlasti Prijedora su podigle spomenik njegovom ubici Miroslavu Parašu.

Moglo se desiti da nisu bili obaviješteni kada su upisivali Paraševo ime, ali na tom spomeniku nalazi se i ime Gorana Borovnice, kojem se gubi svaki trag 1995. nakon operacije oslobađanja Vlačića, gdje je navodno bio na zadatku.

Borovnica se godinama nalazio na javnoj haškoj potjernici kao jedan od optuženih za ratne zločine u Prijedoru. To se već znalo u Prijedoru, oduvijek.

Ime Elvira Kararića je među imenima 102 ubijene prijedorske djece. Njihovi roditelji skupili su potpise u peticiji i čekaju odobrenje vlasti da u gradu bude podignut spomenik toj neudžnoj djeci Prijedora.

Jedan od tekstova Nikoline Balaban: 'Zemlja zalazećeg sunca'

Njgoš je davno rekao da su ljudi "stoka pregolema" pa me ne čudi njihova zaludenost nacionalizmom, šovinizmom, podaništvom svakom i svačemu, zauzimanje oblika "posude u kojoj se nalazi" strah od reči "ja mislim..."

Ali ovo je čini mi se vrh vrhova...

Obilježen je Dan grada Prijedora 16. maj, centralna proslava na trgu, gošća Nataša Bekvalac, moja kćerka bila.

I na sam protokol obilježavanja Dana grada Prijedora bih imala ponešto reći, ali nemam volje, po ko zna koji put gluv(p)ima pričati... Mada samo jedna rečenica.

Da li ikom pada na pamet da u ovom gradu treba obilježiti i mjesta stradanja, blago rečeno, mjesta svotrepe ubijenih i zlostavljanih građana istog tog grada? Sad sam ja i glupa i gluva što pitam.

Dolazi kući sretna, priča, promukla, pjevala, bilo joj sjajno i onda pljesa samar... ona meni.

- Mama, ali smo stalno gledali i okretali se da nas ne napadnu vehabije? Moja kćerka ima 14 go-

dina. Na moje pitanje, ot-kud ti to, ona mi kaže, pa iz škole, iz grada, svi pričaju da će nas napasti. A na moje pitanje da li ona zna šta znači vehabija, otkrenem drugi obraz za još jednu, sad šamarčinu, jer mi kaže, pa muslimani. I još mi dodaje, da ja nemam pojma.

ALO000000???

Tko je u nama ubio potrebu da budemo ljudi? Da li je normalno miriti se sa ovim crkavanjem na rate?

Da li je normalno da to radiš od djece?

Da li to "trovanje" počine od ertica?

Ubijali ste djecu, trudnice, starce, žene, nemoćne, zbog pogrešnog imena, a sad "ubijate" i moje.

Stani malo, moje nećete!!! "Draga moja, voliš li ti mamini drugaricu Azru i njene sinove?"

"Kakvo ti je to pitanje, volim, nedostaju mi stalno jer su daleko."

I zato mičite svoje krvave ruke dalje od SVE djece...

Vi sa svojim pričama, ostavimo prošlost, treba živjeti budućnost. Jel' ovo budućnost koju

nuđite? Neka hvala. Čuvajte je svojoj djeci. I povedite sa sobom sve vaše vehabije, četnike, ustaše i ostale kako god ih zvali i "fabrikovali" za lične potrebe.

Evo vam moja ponuda budućnosti. Moja ponuda za "sutra je novi dan". Što bismo mogli izgubiti kad bismo krenuli? Ono, baš krenuli. Bez najave. Bez dozvole. Ne ulicama koje ste nam odredili. Što bismo izgubili? Život? Ovo je život?

I ne, ne mogu... Tako to krene.

Vraćam se na Prijedor.

Da li u ovom gradu iko ikad vidi izlazak Sunca? Ko god sad pomisli da, slagao me je, a i sebe. Sunce je zašlo u Celpaku, Rudniku, Ciglanu, Bosnamontaži, Impru, Autotransportu i da ne nabrajam dalje sve ponore prijedorske, gde je zašlo.

A narod i dalje nosi nametnute naočare nacionalne zaslijepljenosti, ne videći da je Sunce već ODAVNOO zašlo, sa malo nade da izađe ponovo.

PS: Skinute naočare, bez "straha", mrak je već odavno.